

[Jes Lunde]

fremtidige samfundsudvikling, eller om vi skal begynde at skrue ned for den almene velfærd for at give mere plads for kræfternes frie spil. I SF er vi selvsagt ikke et sekund i tvivl om at afvise de meget drastiske planer om demontering af velfærdssamfundet.

Af den redegørelse, der er til debat, fremgår det, at finansministeren er helt enig. Heri hedder det:

»Modernisering og afbureaukratisering drejer sig ikke om afvikling af den offentlige sektor eller velfærdssamfundet. Vi har fortsat et fælles ansvar for, at alle har et rimeligt levestandard, at vi hjælper hinanden mod nød, sygdom og anden ulykke, og at alle uanset baggrund skal have mulighed for at udvikle deres evner. Velfærdssamfundets oprindelige idégrundlag er således ikke til diskussion.«

Jeg bemærkede, at hr. Kent Kirk også fremhævede det citat.

Men tør vi så virkelig tro på dette? Svaret er et klart nej, når vi ser på regeringens faktiske planer, nedskæringen i antallet af offentligt ansatte med 10.000 om året, brugerbetaling for 20 mia. kr. – oven i købet uden hensyn til det bureaukrati, der skabes, f.eks. på medicinområdet – angreb på overførselsindkomsterne, skattelettelser til de rigeste osv. Listen er lang, og konsekvenserne er tydelige.

Moderniseringsredegørelsens kønne ord er det, englænderne kalder lip-service, eller på godt dansk mundsvejr. Finansministeren er desværre en ulv i fåreklæder, og han skjuler de udenlandske forbilleder, Reagan og Thatcher.

Men hensigten er klar i regeringens mere konkrete planer, og hvis man gerne vil have udtalelserne i mere ren form, kan man jo bare lede efter et citat fra en Venstreminister. Derfor kan det måske også være relevant i debatten i dag at spørge partiet Venstre, om det overhovedet er enig i den her redegørelse. Jeg synes da, der er mange formuleringer i redegørelsen, som overhovedet ikke ligner det, Venstre har sagt fra tid til anden, og dér må vi sige, at vi tror, Venstre i den sammenhæng repræsenterer en større ærlighed omkring de planer, regeringen har, og det er planer, som SF kategorisk må afvise. Vi ser os i den sammenhæng som forsvare af den offentlige sektor, og vi vil slås for de resultater, der er opnået gennem generationer.

Det betyder ikke, at der ikke er behov for fornyelser og bedre ressourceudnyttelse i den of-

fentlige sektor. Selvfølgelig er der det, bl.a. fordi der hele tiden kommer nye opgaver til. Et oplagt eksempel er det øgede behov for ældreboliger på grund af den ændrede aldersfordeling i befolkningen. Det samme forhold udmønter sig også i et pres på sygehusvæsenet. Vidensamfundets fremmarch kræver flere ressourcer på uddannelsesområdet osv.

Dertil kommer så, at SF har et righoldigt katalog over ideer om, hvor der med god fornøft kunne foretages forbedringer: Betalt frihed til uddannelse, en styrkelse af uddannelseskapa- citeten og forskningsindsatsen både på de erhvervsrettede områder for at give baggrund for at løse problemerne med betalingsbalancen og også mere generelt, bedre kollektiv trafik, flere midler til byfornyelse, flere børnehaver, vuggestuer, cykelstier, skærpet miljøpolitik osv.

Når der både skal tages højde for udgifts- presset og reformerne, så står vi med en meget betydelig prioriteringsopgave. Problemerne kan ikke løses bare ved at udvide den offentlige sektor, og vi må derfor i et vist omfang også gå løs på de eksisterende områder med kritiske øjne, selv om vi selvfølgelig ikke accepterer regeringens forestillinger om, at vi er stødt imod et absolut loft angående offentlige udgifter. F.eks. er den offentlige sektor jo større i Sverige, bl.a. med det følgeresultat, at man dér har stort set fuld beskæftigelse.

Jeg vil også gerne her nævne, at den offentlige sektor jo har mange særlige opgaver, f.eks. det at beskæftige et vist antal mennesker med en nedsat arbejdsevne.

Regeringens svar på problemet med den offentlige sektors størrelse er jo så i vidt omfang privatisering, og det er vi generelt meget uenige i. Meget tyder på, at privatiseringsdebatten stadig skal foregå på en meget unuanceret måde med alt for meget ideologi og alt for lidt fornøft.

En række borgerlige politikere har fra tid til anden ført sig frem med et væld af privatiseringsideer, som har et rent ideologisk præg. Jeg tænker her på forslag, hvor der ikke har været fremført argumenter om, at det vil være mere rationelt, mere effektivt etc. at udføre en opgave i privat regi, hvor man har ønsket privatiseringen slet og ret for at mindske den offentlige sektor.

Det er et ideologisk felttog mod den offentlige sektor, og det er vel affødt af, at nogle har ladet sig begejstre af Reagans USA og That-